

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 282/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 14 C/715/00-148 z 9. marca 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Co/114/2006-167 z 25. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2009 doručená sťažnosť P. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C/715/00-148 z 9. marca 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/114/2006-167 z 25. novembra 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom súdneho sporu, prejednaného Okresným súdom Košice I a Krajským súdom Košice pod sp. zn. 14C 715/2000 a 4 Co 114/2006. Jeho žaloba bola zamietnutá.

Sťažovateľ mal s Mestskou časťou K. uzatvorenú príkaznú zmluvu o odťahovaní neoznačených vozidiel a vrakov motorových vozidiel. Jedným z takto odtiahnutých vozidiel bolo vozidlo v spore žalovaného. Ten po zistení, kde sa vozidlo nachádza, požiadal o jeho vydanie. Odmietol však zaplatiť náklady sťažovateľom vyčíslené, z ktorého dôvodu mu sťažovateľ auto nevydal. Nasledovala žaloba o vydanie, ktorá bola právoplatne zamietnutá z dôvodov oprávneného zadržania veci podľa § 151s a nasl. OZ. Vlastník (žalovaný) si vozidlo nevyzdvihol dodnes.

Sťažovateľ žiadal náhradu nákladov podľa § 151e OZ s poukazom na § 151i OZ. Vyčíslil ju spôsobom, ktorý považoval za prijateľný.

Okresný súd v konaní 14C 715/2000 žalobu zamietol. Odvolanie, podané proti jeho časti nebolo úspešné, Krajský súd v Košiciach prvostupňový rozsudok v konaní 4 Co 114/2006 - teda po šiestich rokoch - potvrdil. ...

Predovšetkým odvolací súd uzavrel podľa odôvodnenia rozsudku vec v zjavnom rozpore s právom na spravodlivý proces, ako ho má na mysli čl. 6 ods. 1) Dohovoru a čl. 46 ods. 1) Ústavy SR. Súdny tým odmietli poskytnúť ochranu majetku sťažovateľa, na ktorú mal nárok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru a čl. 20 ods. 1) Ústavy SR.

K uvedeným porušeniam došlo dvoma spôsobmi, resp. na základe dvoch chybných právnych úvah: odmietli aplikovať § 136 O. s. p. a nevhodne aplikovali § 3 ods. 1) Obč. zák.:

1) *Odopretie ochrany práva pre rozpor s dobrými mravmi znamená, že nárok je formálne opodstatnený čo do základu i čo do rozsahu. Nie je pritom rozhodujúce, ktorý z týchto dvoch podkladov rozpor zakladá. V tomto konkrétnom prípade to zrejme mala byť výška pohľadávky. Treba preto objektívne zistiť, čo zapríčinilo, že pôvodná a následná pohľadávka sa stali pre súdy neproporcionálne. Toto zistenie si vôbec nielen nevyžiadalo námahu, ale naopak bolo povinnosťou súdov akceptovať okolnosti vedúce k vyneseniu rozsudku 17 C 536/96 Okresného súdu Košice I v spojení s rozsudkom 16 Co 121/99 Krajského súdu Košice.*

2) *Občiansky zákonník neuvádza v ustanoveniach o zádržnom práve žiadne povinnosti zádržcu v zmysle zariadenia osobitného priestoru a pod. pre zadržanú hnutelnú vec. Nestanovuje ani povinné porovnanie výšky pohľadávky a ceny zadržaného predmetu. Svoje miesto tu má elementárna logika vrátane množstva podmienok, ktoré cenu určujú. Je záujmom zádržcu, aby cena (ktorá notabene môže byť priepastne rôzna pre každého jednotlivca) prevyšovala pohľadávku.*

3) *Ak sa v rozpore s dobrými mravmi správa dlžník, je iluzórne vytykať to isté veriteľovi, i keď je taká možnosť teoreticky daná. V tomto prípade nebola.*

4) *Ustanovenie § 136 O. s. p. nie je obsolentnou normou. Slúži presne na prípady, ako je tento. Žalobca preukázal základ nároku a uplatnil výšku - to, že súd nemôže prisúdiť viac, ako žalobca žiada neznamená, že nemôže prisúdiť menej.*

Súdy porušili zásadu zákazu neposkytnutia spravodlivosti (deneg. justit.) za pomoci obskúrneho využitia § 3 OZ.

5) *Pôvodná pohľadávka bola oveľa nižšia. Najmä krajský súd si nevšimol, že tá „niekoľkostonásobná“ cena auta oproti nej neprimäla vlastníka, aby zaplatil – a žalobou sa domáhal prípadného bezdôvodného obohatenia...»*

Sťažovateľ je toho názoru, že namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/715/00-148 z 9. marca 2006 a rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co/114/2006-167 z 25. novembra 2008 porušujú jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Porušenie svojich práv vidí v tom, že uvedenými rozhodnutiami

bola zamietnutá jeho žaloba, ktorou sa domáhal zaplata sumy 255 071,10 Sk s prísl. z titulu nákladov za odtiahnutie osobného motorového vozidla žalovaného P. F. a stojného.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1) Okresný súd Košice I v konaní 14C 715/00 a Krajský súd Košice v konaní 4Co 114/2006 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces, chránené čl. 6 ods. 1) Dohovoru a čl. 46 ods. 1) Ústavy SR a právo na ochranu majetku, chránené čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru a čl. 20 os. 1) Ústavy SR.

2) Uvedené rozsudky sa zrušujú.

3) Ústavný súd SR vracia vec Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie.

4) Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

5) Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie v sume 1.500,- €, ktoré je Krajský súd Košice povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, že všeobecné súdy (najmä však odvolací súd) rozhodli jeho vec v zjavnom rozpore s právom na spravodlivý proces, na základe dvoch chybných úvah – odmietli aplikovať § 136 Občianskeho súdneho poriadku

a nevhodne aplikovali § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím porušili zásadu zákazu poskytnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae).

Podľa § 136 Občianskeho súdneho poriadku ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd dvomi rozhodnutiami všeobecných súdov, a to okresného súdu a krajského súdu.

1. Pokiaľ ide o namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/715/00-148 z 9. marca 2006, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý rozhodol rozsudkom č. k. 4 Co/114/2006-167 z 25. novembra 2008 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Podľa ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo

zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Co/114/2006 z 25. novembra 2008 vyplývajú tieto dôvody, pre ktoré krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa:

„...Žalobca žiadal v konaní priznať náklady, ktoré mu vznikli odťahom motorového vozidla žalovaného dňa 28. 4. 1995 ako vraku z parkoviska na ul. v K. a tiež umiestnením tohto vozidla v objekte žalobcu. Pretože žalovaný nebol ochotný žalobcom pôvodne vyúčtovanú sumu zaplatiť, na zabezpečenie svojej pohľadávky žalobca zadržal motorové vozidlo žalovaného.

Zadržné právo (§ 151a a nasl. Občianskeho zákonníka) ako vecné právo k cudzej veci vznikne jednostranným právnym úkonom oprávnenej osoby - veriteľa, ktorým vyjadril svoju vôľu zadržat vec, ktorú by bol inak povinný vydať, a to až do doby, kým jeho pohľadávka nebude uspokojená alebo nedôjde k poskytnutiu dostatočnej zábezpeky (§ 151v Občianskeho zákonníka), príp. jeho pohľadávka nezanikne inak, a slúži na zabezpečenie splatnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi.

Ohľadne opatrovania zadržanej veci a úhrady nákladov s tým spojených má ten, kto vec zadržuje, postavenie aké má záložný veriteľ ohľadne zálohu (§151t Občianskeho zákonníka). To znamená, že v súlade s ust. § 151i ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka je aj zádržný veriteľ povinný zverenú zadržanú vec chrániť pred poškodením, stratou a zničením a zadržanú vec je oprávnený užívať len so súhlasom dlžníka, ak osobitný zákon neustanovuje inak. S realizáciou zádržného práva môžu vzniknúť veriteľovi určité náklady. Nevyhnutné a účelne vynaložené náklady, ktoré veriteľovi pri plnení uvedených povinností

vzniknú, je dlžník povinný mu nahradiť. Výška nákladov môže byť rôzna a bude závisieť od povahy zadržanej veci. Dlžník však nie je povinný hradiť všetky náklady, ktoré veriteľovi vzniknú, iba nevyhnutne a účelne vynaložené. Dôkazné bremeno na preukázanie uvedených skutočností zaťažuje zádržného veriteľa.

Žalobca v konaní nevyčíslil ním požadované náklady tak, aby bolo zrejmé, že ide o účelné a len v súvislosti s opatrovaním vozidla žalovaného súvisiace náklady. Ide pritom o hmotnoprávnu podmienku pre uplatnenie a priznanie nároku podľa §151i ods. 3 Občianskeho zákonníka. Určenie týchto nákladov súdom voľnou úvahou (§ 136 O. s. p.) neznamená, že súd tak môže urobiť neobmedzene, bez toho, aby mal zistené základné skutkové okolnosti, na základe ktorých by dospel k určitému kvantitatívnemu posúdeniu uplatneného nároku. Pokiaľ by bol aj základ nároku žalobcu daný, súd pri stanovení výšky nákladov musí vychádzať z určitých konkrétnych údajov. V konaní pred súdom prvého stupňa, ani na výzvu odvolacieho súdu však žalobca nepreukázal, že tvrdené vyčíslené náklady na prevádzke mu vôbec vznikli a že určitá časť týchto nákladov - konkrétne aké náklady, bola vynaložená práve v súvislosti s opatrovaním motorového vozidla žalovaného. Preukázanie tvrdenej skutočnosti je na žalobcovi (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a procesným dôsledkom nesplnenia tejto povinnosti je neunesenie dôkazného bremena.

Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia nákladov na odťah vozidla, ktorého výšku v rôznych podaniach stanovil rôzne - vo faktúre č. 87/95 z 21. 7. 1995 na sumu 5475,- Sk je to 300,- Sk + 25% DPH, vo vyjadrení zo 7. 5. 2003 (čl. 52) náklady odťahu majú pozostávať zo samotného odťahu v sume 310,- Sk (31 km x 10,- Sk), nakládky a vykládky v sume 150,- Sk a nákladov na 2ks foto v sume 22,- Sk + 25% DPH, celkom vo výške 602,50 Sk. Zostatok uplatňovanej pohľadávky predstavuje stojné, teda náklady na opatrovanie vozidla.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Uvedené ustanovenie má v občianskoprávných vzťahoch závažný interpretačný i aplikačný dosah, zakazuje, taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Dobré mravy možno charakterizovať ako správanie obvyklé, poctivé a spravodlivé, zodpovedajúce základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym

zásadám a možno ich stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku, ako je poctivosť, nezneužívame výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva.

Žalobca vozidlo žalovaného odstránil z verejného parkoviska na základe zmluvy s mestskou časťou v súlade so všeobecne záväzným nariadením č. 5/1992 o státi, parkovaní, odťahovaní vozidiel a odstraňovaní vrakov na území mesta K. Z čl. 5 tohto nariadenia však vyplýva, že vozidlo mohol zadržiavať najviac dva mesiace a potom ho mal so súhlasom príslušného orgánu zlikvidovať. Žalobca o tejto skutočnosti žalovaného neupovedomil, existenciu takéhoto vraku príslušnému orgánu neoznámil a ani nepodal návrh príslušnému orgánu na jeho likvidáciu.

Zadržiavanie motorového vozidla, aj keď v súlade s právom, je vážnych zásahom do vlastníckych práv majiteľa vozidla. Je nepochybné, že žalobcovi bol vlastníkom motorového vozidla, ktoré v čase odťahu nemalo štátnu, poznávaciu značku, následne známy. Pokiaľ žalovaný nechcel zaplatiť za vykonaný odťah, žalobcovi nič nebránilo žalobou sa domáhať voči nemu náhrady nákladov odťahu, príp. aj nákladov umiestnenia vozidla. Pokiaľ žalobca vozidlo zadržal, je potrebné zvažovať, či v takom prípade nejde o zneužívanie práva, najmä ak hodnota zadržávaného vozidla prevyšuje niekoľkokrát násobne hodnotu pohľadávky, na zabezpečenie ktorej má slúžiť.

Žalobca sa domáha v konaní len náhrady nákladov, ktoré mu mali vzniknúť opatrovaním vozidla, odvolací súd má za to, že tomuto právu nemožno poskytnúť ochranu, pretože vznik týchto nákladov (pokiaľ mu vôbec vznikli, pretože v konaní ich ani nepreukázal) si žalobca zaviniť sám, keď pre pohľadávku za odťah vo výške 602,50 Sk, ktoré mohol už dávno vymôcť v súdnom konaní, zadržiaval niekoľko rokov motorové vozidlo žalovaného. Poskytnutie ochrany takémuto žalobcom uplatňovanému právu by bolo v rozpore s dobrými mravmi.“

K sťažovateľom namietanému postupu krajského súdu, ktorý odmietol aplikovať § 136 Občianskeho súdneho poriadku pri určení výšky jeho nároku, ústavný súd dodáva, že z rozhodnutia krajského súdu vyplýva nielen spochybnenie výšky nároku sťažovateľa v priebehu konania, ale aj spochybnenie samotnej existencie nároku. Z rozhodnutia o odvolaní vyplýva, že sťažovateľ nevyčíslil požadované náklady tak, aby bolo zrejmé, že

ide o účelné a len v súvislosti s opatrovaním vozidla žalovaného súvisiace náklady. Sťažovateľ na výzvu súdu ani nepreukázal, že tvrdené náklady mu na prevádzke vôbec vznikli a že tieto boli použité na opatrovanie motorového vozidla žalovaného. Ako z rozhodnutia ďalej vyplýva, „určenie týchto nákladov súdom voľnou úvahou (§ 136 O. s. p.) neznamená, že súd tak môže urobiť neobmedzene, bez toho, aby mal zistené základné skutkové okolnosti, na základe ktorých by dospel k určitému kvantitatívnemu posúdeniu uplatneného nároku.“ Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že výklad a neaplikovanie § 136 Občianskeho súdneho poriadku v prípade pochybností o opodstatnenosti nároku nevykazuje známky svojvoľnosti, najmä ak súd náležite vysvetlil, na základe akých úvah postupoval týmto spôsobom.

Podobne ústavný súd konštatuje, že známky zjavnej svojvôle nevykazuje ani výklad a použitie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože nie je v rozpore s účelom a cieľom tohto ustanovenia, ktoré vo svojom texte nesporne obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať ochranu takému výkonu práv a povinností, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu subjektu žiadajúceho ochranu. Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti prípadu a ústavný súd jeho postup hodnotí ako legálny a racionálny s poukazom na okolnosti prípadu (napr. postup sťažovateľa v rozpore s čl. 5 všeobecne záväzného nariadenia mesta č. 5/1992, možnosť sťažovateľa vymôcť si pôvodnú pohľadávku za odt'ah motorového vozidla súdnou cestou atď.).

Vzhľadom na uvedené vylučuje ústavný súd možnosť, že by napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k „denegatio iustitiae“. V prípade sťažovateľa nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie označených práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jeho subjektívnych názorov. Skutočnosť, že krajský súd vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru a nezakladá ani

oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že ak rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Preto aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010